

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้ ปัญหา ยาเสพติดจัดเป็นปัญหาสำคัญยิ่งประการหนึ่งของประเทศไทย ซึ่งนับวันจะแพร่ขยายและทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นในด้าน การเพิ่มปริมาณผู้เสพ หรือการลักลอบผลิต จำหน่ายเผยแพร่ยาเสพติดก็ตาม นับเป็นการบั่นทอนทั้งสุขภาพ และเศรษฐกิจของตัวผู้เสพเอง ตลอดจนความมั่นคงของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เยาวชน นักเรียน นักศึกษาซึ่งเป็นทรัพยากรสำคัญของชาติ ได้ถูกทำลายไปโดย ยาเสพติดเป็นจำนวนถึงร้อยละ 60-70 ของประชาชนทั้งหมดที่ติดยาเสพติด จึงนับเป็น เรื่องน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง และถึงแม้ว่ารัฐบาลทุกยุคทุกสมัยต่างเล็งเห็นถึงโทษภัย อันร้ายแรงของยาเสพติดนี้และได้มีนโยบายที่จะทำการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ให้หมดสิ้นไปก็ตาม แต่ทราบเท่าทุกวันนี้ปัญหา ยาเสพติดก็ยังคงปรากฏอยู่และมีแนวโน้มว่า จะทวีขึ้นเรื่อย ๆ จึงกล่าวได้ว่าปัญหา ยาเสพติดเป็นปัญหา ระเบิดเวลาที่ควรต้องรีบดำ เนินการ แก้ไขเป็นการเร่งด่วน เพราะนอกจากประเทศไทยจะสูญเสียเงินเพื่อซื้อยาเสพติดในปี หนึ่ง ๆ เป็นเงินประมาณ 10,800 ล้านบาทแล้ว ยังมีปัญหาอื่น ๆ ที่ร้ายแรงติดตามมา ด้ย คือปัญหาอาชญากรรม และการสูญเสียทรัพยากรกำลังของชาติ¹ ด้ยเหตุนี้ รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายแก้ไขปัญหา ยาเสพติดไว้ในแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2520-2524 ด้ย

¹ สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, "แผนพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2520-2524" (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2520), หน้า 268-269.

ในด้านความเป็นมาของยาเสพติดในประเทศไทยนั้น เชื่อกันว่ามีมานานแล้ว กล่าวกันว่าในสมัยกรุงศรีอยุธยา รัชสมัยของพระเจ้าอู่ทอง ฝิ่นก็เป็นปัญหาสำคัญของประเทศในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ กษัตริย์ในราชวงศ์จักรีทุกพระองค์ต่างก็มีพระราชภาระในการปราบปรามกำจัดฝิ่น ต่อมาในปี 2499 โดยคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญองค์การสหประชาชาติประเทศไทยก็ได้ดำเนินการในการเลิกสูบฝิ่นเป็นขั้น ๆ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2502 รัฐบาลของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ก็ได้มีประกาศให้เลิกการสูบฝิ่น นับแต่นั้นมา การใช้มอร์ฟีนและเฮโรอีนก็มีขึ้นมาแทนที่ ตลอดจนสารเสพติดชนิดต่าง ๆ เช่น กัญชา แอมเฟตามีน บาบิทูเรต ฯลฯ สิ่งเหล่านี้นับเป็นปัญหาเรื้อรังของสังคมไทยมาช้านานแล้ว¹

ยาเสพติดก่อให้เกิดผลเสียและปัญหาต่าง ๆ มากมาย การติดยาเสพติดทุกประเภทมีแต่โทษไม่มีคุณประโยชน์เลย นับตั้งแต่ร่างกายของผู้เสพก็จะเสื่อมโทรมลง จิตใจก็เลวร้ายลง ไม่สนใจต่อการเรียนหรือการทำงาน ความประพฤติเสื่อมทราม คั้งหน้าแต่จะหาเงินมาซื้อยาเสพติด ทำลายชื่อเสียงเกียรติยศของตนเองและวงศ์ตระกูล ผลเสียที่ตามมาก็คือครอบครัวแตกแยก เศรษฐกิจในครอบครัวตกต่ำ ต้องหันไปเบียดเบียนสังคม เช่น ขอยืมเงินผู้อื่นหรือประกอบอาชญากรรม โทษของยาเสพติดจึงกระทบกระเทือนไปถึงสังคมส่วนรวม และเป็นผลสะท้อนไปถึงการทำลายเศรษฐกิจและถ่วงความเจริญของประเทศชาติอีกด้วย²

¹ สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักงาน ป.ป.ส., "ปัญหา ยาเสพติด," การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด (กรุงเทพมหานคร : สำนักงาน ป.ป.ส., 2521), หน้า 44.

² จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์, ปัญหา ยาเสพติดให้โทษ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2521), หน้า 3.

จากการสำรวจจำนวนผู้ศึกษาเสพติกในปัจจุบันโดยโรงพยาบาลชัยภูมิ
ปรากฏว่ามีเป็นจำนวนถึง 450,000 คน เป็นอย่างต่ำ¹ ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนที่น่าวิตก
และที่สำคัญยิ่งก็คือ ยาเสพติกได้แพร่ระบาดไปในหมู่เยาวชนในสถานศึกษาด้วยเป็น
จำนวนไม่น้อย ดังตัวอย่างของการสำรวจดังต่อไปนี้

กองกักกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ สํารวจพบว่าในปี
2522 มีเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครศึกษาเสพติกกว่า 300,000 คน และมีแนวโน้ม
ว่าจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ²

ศูนย์อาสาสมัครต่อต้านยาเสพติกให้โทษ สภาสังคมสงเคราะห์ สํารวจพบว่า
ระหว่างปี 2520-2521 ผู้ติดยาเสพติกที่มาขอรับการสงเคราะห์จากศูนย์ฯ เป็นนักเรียน
ถึงร้อยละ 33³

1 กระทรวงศึกษาธิการ, คณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติก
ในสถานศึกษา, คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติกในสถานศึกษา (กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก, 2521), หน้า 7.

2 "เผยเยาวชนในกรุงเทพฯ ติดยาเสพติกกว่า 3 แสน," ไทยรัฐ
(14 กุมภาพันธ์ 2523) : 3.

3 สมนึก รอดประเสริฐ, "รายงานการวิจัยเบื้องต้นเพื่อสำรวจเยาวชนติดยา
เสพติกที่มาขอรับการสงเคราะห์ให้เลิกติดยา" (กรุงเทพมหานคร : กรมสามัญศึกษา,
2522), หน้า 9.

เสริน ปุณณะหิตานนท์ สํารวจพบว่าในปี 2519 นักเรียนร้อยละ 16.5 เริ่มใช้ยาเสพติดครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 16 ปี และร้อยละ 66 เริ่มใช้ยาเสพติดครั้งแรกเมื่ออายุระหว่าง 16-18 ปี¹

จากตัวอย่างของการสำรวจดังกล่าวจึงเห็นได้ว่าเยาวชนไทยได้ตกเป็นทาสของยาเสพติดแล้วในปัจจุบัน และมีข้อสังเกตที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ ยาเสพติดได้ระบาดลงไปในหมู่เยาวชนที่อายุน้อยจนแม้กระทั่งเด็กวัย 7-10 ขวบ ซึ่งเป็นวัยที่กำลังเรียนในระดับประถมศึกษา² แสดงให้เห็นว่าภัยจากยาเสพติดได้คืบคลานเข้าครอบงำเยาวชนในสถานศึกษาแล้วอย่างแน่นอน

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาสำคัญของชาติที่จำเป็นต้องดำเนินการแก้ไขโดยรีบด่วน แต่การแก้ปัญหาเหล่านั้น จะใช้วิธีการปราบปรามโดยการจับกุมผู้ผลิต ผู้จำหน่าย หรือผู้เสพแต่เพียงอย่างเดียวไม่อาจประสบผลสำเร็จได้ จำเป็นจะต้องใช้วิธีการอื่น นั่นก็คือ "การป้องกัน" ซึ่งเป็นวิธีการที่จะช่วยลดปัญหาก่อนที่จะเกิดขึ้น การป้องกัน

¹ เสริน ปุณณะหิตานนท์, "การสำรวจทัศนคติของเยาวชนไทยที่มีต่อยาเสพติดและการประเมินเกี่ยวกับประสิทธิภาพของวิธีการป้องกันและให้การศึกษา" (กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์, 2521), หน้า 15.

² กระทรวงศึกษาธิการ, คณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา, คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา, หน้า 8.

ปัญหายาเสพติดนี้ก็คือ การให้การศึกษาเรื่องยาเสพติด นั่นเอง อันได้แก่การเผยแพร่
พิษภัยของยาเสพติด การให้คำแนะนำเพื่อป้องกันปัญหา ยาเสพติดและการสร้างเสริมทัศนคติ
ตลอดจนพัฒนาการด้านต่าง ๆ ในทางที่เหมาะสมให้แก่เยาวชนและประชาชนโดยทั่วไป

แม้ว่าการดำเนินงานป้องกันปัญหา ยาเสพติดไม่สามารถจะเห็นผลสำเร็จได้
ในทันทีทันใด ตรงกันข้าม จะก่อให้เกิดผลในระยะยาวซึ่งยิ่งเป็นประโยชน์มากกว่าการ
ปราบปรามหรือแม้แต่การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด เพราะการปราบปรามและการ
บำบัดรักษาเป็นการดำเนินการกับผู้ทีพลาคพลังไปแล้ว ส่วนการป้องกันเป็นการกั้นมิให้
บุคคลซึ่งยังไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดต้องได้รับโทษภัยจากสิ่งชั่วร้ายนี้¹ จึงนับเป็น
สิ่งที่ควรพิจารณาเป็นประการสำคัญในการที่จะขจัดปัญหา ยาเสพติดนี้

สำหรับปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษานั้น นับเป็นปัญหาสำคัญยิ่งที่จะต้องให้
ความเอาใจใส่และดำเนินการป้องกันปราบปรามโดยเร่งด่วน เนื่องจากเยาวชนใน
สถานศึกษาเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ ไม่สมควรที่จะสูญเสียไปเนื่องด้วยสาเหตุ
จากยาเสพติดนี้ และเยาวชนในสถานศึกษาส่วนใหญ่ก็เป็นผู้ที่มีความพร้อมที่จะรับคำแนะนำ
และรับรู้ในสิ่งที่ถูกที่ควรเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว การสกัดกั้นการแพร่ระบาดของยาเสพติด
ในสถานศึกษาจึงอยู่ในวิสัยที่จะทำได้โดยวิธีการป้องกัน²

¹ สำนักนายกรัฐมนตรื, สำนักงาน ป.ป.ส., การป้องกันและปราบปรามยา
เสพติดในประเทศไทย (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์นันทชัย, 2522), หน้า 41.

² กระทรวงศึกษาธิการ, คณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
ในสถานศึกษา, คู่มือแนวปฏิบัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา, หน้า
ก-ข.

เฮเลน โนว์ลิส (Helen Nowlis) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านยาเสพติด ได้กล่าวถึงความสำคัญของการป้องกันปัญหาเสพติด โดยวิธีให้การศึกษาว่า เป็นยุทธวิธีที่มีประโยชน์ซึ่งจะช่วยป้องกันปัญหาเสพติดหรือแม้แต่ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพทั้งหมดได้ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของการชักชวนให้เชื่อหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้โดยคำนึงถึงลักษณะของการสื่อสารและการชวนเชื่อที่มีประสิทธิภาพ¹

นายแพทย์ ธงชัย อุเนกกลาก มีความเห็นว่าการป้องกันการระบาดของยาเสพติด ควรกระทำโดยการเผยแพร่ความรู้เรื่องยาเสพติดให้คนทั่วไปได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ทั้งในด้านการเรียนการสอนตามหลักสูตร การประชาสัมพันธ์และกิจกรรมต่าง ๆ²

จันทร์เพ็ญ อัครสถิตานนท์ ผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสาเหตุการติดยาเสพติดในเด็กวัยรุ่น ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การป้องกันยาเสพติดสามารถกระทำได้โดยการให้การศึกษาแก่เยาวชนและประชาชนทั่วไปให้ทราบถึงพิษภัยของยาเสพติด ตลอดจนความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้ถูกทาง³

¹ Helen Nowlis, Drug Demystified (Paris : UNESCO Press, 1975), p.p. 49-50.

² ธงชัย อุเนกกลาก, "อัมพาศังคมไทย," ประชาธิปไตย (13 มิถุนายน 2519) : 3.

³ จันทร์เพ็ญ อัครสถิตานนท์, "การศึกษาสาเหตุการติดยาเสพติดในเด็กวัยรุ่นที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช ปี พ.ศ. 2518" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 55.

จรรยา มิลินทร์ กรรมการป้องกันและปราบปรามการไ้ยาเสพติดในสถานศึกษา กล่าวว่าการต่อสู้กับปัญหา ยาเสพติดนั้นจำเป็นต้องเปลี่ยนจุดเน้นจากยุทธวิธีดั้งเดิมไปบ้าง คือต้องเปลี่ยนจากการเน้นหนักในเรื่องการปราบปรามและการบำบัดรักษา มาเน้นหนักทางด้าน การป้องกันให้มากขึ้น โดยเฉพาะงานป้องกันในสถานศึกษาควรจะได้รับ การสนับสนุนให้มาก การให้การศึกษารื่องยาเสพติดเพื่อให้เกิดทัศนคติที่มั่นคงขึ้นภายในตัวบุคคลตั้งแต่เยาว์วัยจึงเป็นสิ่งจำเป็น¹

สำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา นั้น ถึงแม้จะมีอัตราการไ้ยาเสพติดต่ำกว่าในเด็กวัยรุ่นก็ตาม แต่ก็ไม่ควรนิ่งนอนใจ และเนื่องจากเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ใกล้เคียงวัยรุ่น และเป็นวัยที่กำลังหลอหลอมความรู้สึกรักคิด หักเหน็ด คลอกจนพัฒนาการต่าง ๆ การปลูกฝังทัศนคติที่ถูกตองในเรื่องยาเสพติดเสียตั้งแต่ยังเยาว์วัยจึงน่าจะเป็นการป้องกันที่ใหญ่ล็กกว่าการแก้ไขในภายหลัง² ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องให้การศึกษารื่องยาเสพติดแก่เยาวชนเหล่านี้ เพื่อให้เขาสามารถไ้ปัญญาในการตัดสินใจเลือกทางประพฤติปฏิบัติตนในการไ้ ยาเสพติดด้วยตนเอง

¹ ประเสริฐ ทัศนสกุล, เวชชศึกษาป้องกัน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, 2522), หน้าคานา.

² สำนักงานเยาวชนแห่งชาติ, ศูนย์ประสานงานสงเคราะห์และบำบัดเยาวชนผู้ติดยาเสพติดให้โทษ, "ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด" [ม.ป.ท., ม.ป.ป.], หน้า 3.

ในแหล่งเสื่อมโทรมนั้น เป็นที่ทราบกันดีว่าเป็นบ่อเกิดของปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย ปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัย และที่สำคัญคือ ปัญหา ยาเสพติด ซึ่งเกิดจากเยาวชนในบริเวณดังกล่าวขาดการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่อย่างใกล้ชิดอันเนื่องมาจากภาวะทางการหาเลี้ยงชีพ ประกอบกับการอยู่รวมกันอย่างแออัด ทำให้เด็กต้องพบปะกับความประพฤติผิดต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ เช่น การลักขโมย หนีโรงเรียน เล่นการพนัน เสพหรือค้ายาเสพติด ฯลฯ แหล่งเสื่อมโทรม จึงกลายเป็นสภาพแวดล้อมที่เพาะความชั่วให้เด็กได้อย่างดี¹ นอกจากนี้มอร์ตัน (Morton) และนิบเซอร์ (Nibser) ได้วิจัยพบว่า บริเวณที่มีปัญหา ยาเสพติดมากมักเป็นบริเวณ ที่มีสภาพเสื่อมโทรม มีคนอยู่นานแน มีสภาพการครองชีพต่ำและไม่มีความเป็นระเบียบในครอบครัว² ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า แหล่งเสื่อมโทรมเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่ง ที่เอื้ออำนวยให้เกิดปัญหา ยาเสพติดแก่เด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมนั้น สมควรที่จะได้รับการเอาใจใส่หาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหานี้เป็นอย่างยิ่ง

การให้ความรู้เพื่อป้องกันปัญหา ยาเสพติดแก่เด็กและเยาวชนในแหล่งเสื่อมโทรมนั้น ไม่มีสถาบันใดจะกระทำหน้าที่นี้ได้ดีและเหมาะสมเท่ากับ "โรงเรียน" ซึ่งเป็นแหล่งประสิทธิ์ประสาทความรู้และอบรมบ่มนิสัยแก่เด็กที่เข้ามาเรียน เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการทุก ๆ ด้านที่เหมาะสม ดังนั้นโรงเรียนจึงสามารถทำหน้าที่ให้การศึกษารื่อง

¹ ศิริโรจน์ ชาวปากน้ำ, "แหล่งเสื่อมโทรม : ถึงเวลาที่ควรใช้กฎหมาย," วารสารการเคหะ 2(กุมภาพันธ์-เมษายน 2522) : 17-18.

² Robert K. Morton and R.A. Nibser, Contemporary Social Problems (Chicago : Brace and World, 1966), p. 221.

ยาเสพติดแก่นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ¹ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนประถมศึกษา จัดเป็นสถาบันขั้นต้นที่เหมาะสมที่สุดในการให้การศึกษาในเรื่องนี้แก่เด็ก² อันเป็นการป้องกันไว้ก่อนที่จะเกิดปัญหา ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำได้ง่ายและได้ผลคุ้มค่า³ ส่วนสถาบันอื่น ๆ รองจากโรงเรียน ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน หน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องต่างก็มีบทบาทในการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติดแก่เด็กเช่นกัน

ผู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการให้การศึกษาแก่เด็กก็คือครู ครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนวิชาใด ๆ ก็ตามเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพถึงแม้หลักสูตรแบบเรียนจะดีเลิศเพียงใด หากขาดครูเสียแล้ว การเรียนการสอนนั้นก็ไร้ประสิทธิภาพ ดังนั้นครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาลดจนพัฒนาการต่าง ๆ ของเด็กเป็นอันมาก และครูในโรงเรียนแหล่งเสื่อมโทรมย่อมรู้ถึงพัฒนาการและสภาพความเป็นไปที่เกี่ยวกับตัวเด็ก สภาพของสิ่งแวดล้อมตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดในแหล่งเสื่อมโทรม

¹S. Eiseman, "Education about Narcotics and Dangerous Drugs," International Journal of Health Education 1(February 1971) : 177.

²Ronald E. Ostman, Communication Research and Drug Education (London : Sage Publication, 1976), p. 40.

³National Institute on Drug Abuse, Drug Abuse Prevention (Rockville : DHEW Publication, 1977), p.1.

นั้น ๆ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติดจึงเป็นสิ่งที่ควรได้รับความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาถึงความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติดเพื่อนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมาเป็นแนวทางให้นักการศึกษา และผู้หน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้พิจารณาจัดการศึกษาเรื่องยาเสพติดแก่นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพผสมตามความมุ่งหมายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติดแก่นักเรียน โดยเน้นในด้าน การจัดการเรียนการสอน ผู้เรียน ผู้สอน กิจกรรมพิเศษ และบทบาทของบุคคลและสถาบันที่เกี่ยวข้อง
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรมที่มีระดับการศึกษาต่างกัน เกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติด

สมมติฐานของการวิจัย

ครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติดไม่แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ติดตามความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อป้องกันยาเสพติด ทั้งในและนอกสถานศึกษา และศึกษาค้นคว้าเอกสาร หนังสือ ผลงานวิจัย ฯลฯ

ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องยาเสพติด ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและนักการศึกษาที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับยาเสพติด แล้วจัดรวบรวมข้อมูลที่ได้ให้เป็นหมวดหมู่เพื่อสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างแบบสอบถามฉบับชั่วคราวเรื่อง ความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรมเกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติด โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) แล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 ท่านช่วยตรวจแก้ไข

3. นำแบบสอบถามฉบับชั่วคราวนี้ไปทดลองใช้กับครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม คือโรงเรียนก่อสร้างอุปถัมภ์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งมีชื่อกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 10 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์

4. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับตัวอย่างประชากรคือ ครูทุกคนในโรงเรียนประถมศึกษาทุกโรงเรียนซึ่งสังกัดกองประถมศึกษา และกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และสังกัดกองโรงเรียน สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนครูทั้งหมด 204 คน จำนวนโรงเรียนทั้งสิ้น 10 โรงเรียน

5. คำนวณหาค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา เพศ อายุ วิชาเอก ระยะเวลาที่สอน ประสบการณ์การสอน การเข้ารับการอบรม และการทราบปัญหา ยาเสพติด

6. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของความคิดเห็นของครูแต่ละระดับการศึกษาที่มีต่อแบบสอบถามแต่ละข้อและทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน เกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่อง ยาเสพติดด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูทุกคนในโรงเรียนประถมศึกษา ทุกโรงเรียนสังกัดกองการประถมศึกษา และกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และสังกัดกองโรงเรียน สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2522 จำนวนครูทั้งหมด 204 คน จำนวนโรงเรียนทั้งสิ้น 10 โรงเรียน

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษา ในแหล่งเสื่อมโทรม เกี่ยวกับการให้การศึกษาร้อยยาเสพติดแก่นักเรียนระดับประถมศึกษา ในแหล่งเสื่อมโทรม โดยเน้นเฉพาะในด้านการจัดการเรียนการสอน ผู้เรียน ผู้สอน กิจกรรมพิเศษและบทบาทของบุคคลและสถาบันที่เกี่ยวข้อง

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้การศึกษาร้อยยาเสพติด นี้ตอบด้วยความจริงใจ และแบบสอบถามนี้เชื่อมั่นได้ว่า สามารถสำรวจความคิดเห็นในเรื่องนี้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ความจำกัดของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้อาจไม่สมบูรณ์ เนื่องจากผู้วิจัยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม เฉพาะใน 3 สังกัดเท่านั้น มิได้ครอบคลุมทุกสังกัด

คำจำกัดความ

1. ครู หมายถึง ผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ของโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่สังกัดกองการประถมศึกษา และกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และสังกัดกองโรงเรียน สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. แหล่งเสื่อมโทรม หมายถึง บริเวณที่อยู่ของคนจนส่วนใหญ่ซึ่งระดับมาตรฐานการครองชีพอยู่ในระดับต่ำ ที่ผู้มีสภาพชำรุดทรุดโทรมไม่ถูกต้องตามสุขอนามัย อาศัยรวมกันอยู่อย่างหนาแน่นและสภาพของสังคมขาดความเป็นระเบียบ ได้แก่ แหล่งเสื่อมโทรมบริเวณ ชองนนทบุรี ดินแดง คลองเตย ยานนาวา ลาดกระบัง ทุ่งมหาเมฆ บางซื่อ
3. โรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาที่ตั้งอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเจ้าสังกัดเป็นผู้ระบุได้แก่ โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา คือ โรงเรียนประถมนนทบุรี โรงเรียน

ประถมศึกษาในสังกัดกองการศึกษา
 พิเศษกรมสามัญศึกษาคือ โรงเรียนพิบูล
 ประชาสรรค์ โรงเรียนประถมศึกษา
 ในสังกัดกองโรงเรียนสำนักการศึกษา
 กรุงเทพมหานครคือ โรงเรียนศูนย์รวม
 นำใจ โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา
 โรงเรียนสงเคราะห์เคลื่อนที่คลองเตย
 โรงเรียนสงเคราะห์เคลื่อนที่วัดลาดบัวขาว
 โรงเรียนสงเคราะห์เคลื่อนที่ซอยสวนพลู
 โรงเรียนสงเคราะห์เคลื่อนที่ซอยอนุช
 โรงเรียนสงเคราะห์เคลื่อนที่ศูนย์ชุมชน
 ประชาชื่น โรงเรียนสงเคราะห์
 เคลื่อนที่ศูนย์เยาวชนเทศบาลนคร
 นครราชสีมาหรือวัดอุษณิโคใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพ
 เขาสร้างร่างกายแล้ว ทำให้เกิดผลต่อ
 ร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น
 ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อย ๆ มีอาการ
 อายุกยาเมื่อไม่ได้เสพ เป็นต้น
 ไตแก่ ผื่น มอร์ฟีน เฮโรอีน กัญชา
 แอมเฟตามีน โคเคอีน ฯลฯ

4. ยาเสพติด

หมายถึง

สารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพ
 เขาสร้างร่างกายแล้ว ทำให้เกิดผลต่อ
 ร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น
 ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อย ๆ มีอาการ
 อายุกยาเมื่อไม่ได้เสพ เป็นต้น
 ไตแก่ ผื่น มอร์ฟีน เฮโรอีน กัญชา
 แอมเฟตามีน โคเคอีน ฯลฯ

ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

1. ได้ทราบความคิดเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม
 กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติดแก่นักเรียน

2. เป็นแนวทางสำหรับครู ผู้บริหาร และนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องในระดับประถมศึกษาในการจัดและปรับปรุงหลักสูตร การเรียนการสอน และกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับโรงเรียนที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม

3. เป็นข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงาน ทั้งของรัฐ และเอกชน ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และรัฐบาลผู้บริหารประเทศ ในการกำหนดนโยบายและมาตรการในการดำเนินงานเพื่อป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา ทั้งที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมและโดยทั่วไป

004459

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย